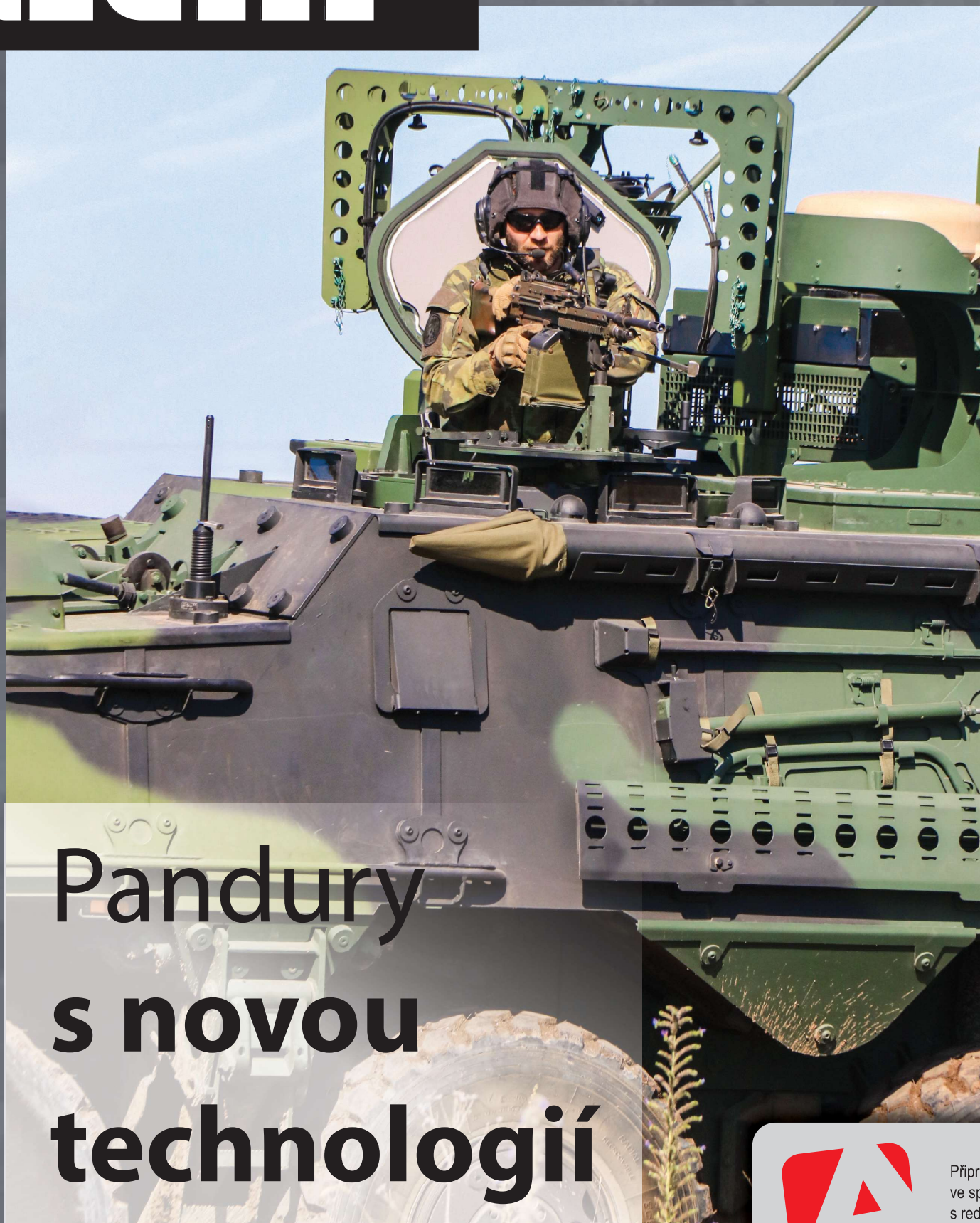
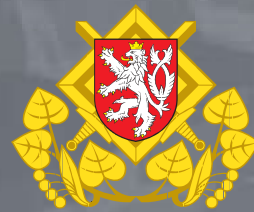

armint

Pandury s novou technologií

41. mechanizovaný prapor má ve výzbroji osm modifikací kolových obrněných vozidel Pandur, šest dosavadních doplnila verze velitelsko-štábní a spojovací

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

41. mechanizovaný prapor má ve výzbroji osm modifikací kolových obrněných vozidel Pandur, šest dosavadních doplnila verze velitelsko-štábní a spojovací

Pandury s novou technologií

Vojáci žateckého praporu převzali od února letošního roku postupně pět kolových obrněných vozidel Pandur ve verzi velitelsko-štábní a spojovací. Nová vozidla se vyznačují velkou mobilitou, skvělou průchodností terénem, mají zvýšenou balistickou ochranu, ale i zvýšený komfort pro osádku, která dokáže při logistické podpoře v případě nutnosti fungovat uvnitř vozidla nepřetržitě několik dnů, ale i měsíců v kuse. Nejnovější a nejcennější jsou však pro vojáky nové technologie spojovacích prostředků, díky kterým dokážou nejen navázat spojení s jakýmkoli místem kdekoliv na světě, ale díky plné kompatibilitě těchto systémů mohou okamžitě komunikovat s našimi koaličními partnery, a to jak na našem území, tak při nasazení v zahraniční operaci.

„Náš prapor byl plánovaně doplněn o pět nových kolových obrněných vozidel Pandur. Jsou to vozidla velitelsko-štábní a spojovací. Ta nahradí vozidla, která nejsou pro naše potřeby úplně koncepční, čímž se nám zvýší uniformita a schopnost mechanizovaného praporu jako celku,“ říká velitel 41. mechanizovaného praporu podplukovník Stanislav Kočica. „Tato vozidla naprosto splňují představy výzbroje 21. století a díky jejich začlenění do naší bojové sestavy budeme plně kompatibilní s ostatními aliančními partnery. Velkou výhodou je i jejich podvozek na platformě Pandur, což znamená, že se lépe zapojí do sestavy v případě plnění operačních úkolů, ať už na území České republiky nebo při případném nasazení mimo naše území.“

Spolupráce s partnery

Výhodou nových vozidel Pandur je právě zajištění plné interoperability v rámci spolupráce s koaličními partnery. Vozidla ve verzi spojovací jsou určena pro komunikaci úrovně praporu s podřízenými jednotkami. Druhá verze, velitelsko-štábní, slouží pro spojení

a komunikaci s nadřazeným stupněm velení, v tomto případě s velitelstvím brigády.

„Jako prapor jsme dosud měli k dispozici šest modifikací obrněných vozidel Pandur – bojovou, velitelskou, průzkumnou s radiolokátorem a bez radiolokátoru, ženijní a zdravotní. Nyní se nám díky těmto novým vozidlům rozšiřuje počet modifikací na osm. Tím se nám uzavřela ucelená řada specializací, které potřebujeme pro plnění veškerých úkolů v rámci bojové činnosti,“ dodává podplukovník Kočica.

Přechod na špičkovou technologii

Vojáci na moderní bojové technice vyzdvihují kromě pancéřové ochrany a mobility zejména

špičkové radiostanice značky Harris. Většina stanic je pro klasické rádiové spojení a funguje ve VKV/UKV spektru, ale je zde i stanice pro radioreléový spoj, která vojákům zaručuje rychlejší datové spojení, a díky přechodu na novou technologii a související nástavbě umožňuje dosáhnout mnohem vyšší přenosové rychlosti.

„Pro nás jsou tyto dvě nové modifikace obrovským přínosem především z hlediska schopnosti vozidla, jako je integrovaný stožár, který umožňuje velmi rychle vystavení a tedy i spojení na velké vzdálenosti v krátkém čase. Dalším přínosem je ale i zvýšení bezpečnosti komunikace,“ vysvětluje velitel spojovací čety 41. mechanizovaného praporu poručík Josef Babáček. „Díky těmto technologiím, které

jsou plně kompatibilní s prostředky většiny aliančních armád, můžeme okamžitě komunikovat a zajistit spojení v Afghánistánu, v Mali, v Litvě, a to prakticky s jakýmkoli místem kdekoli na světě.“

V Žatci mají vojáci k dispozici dvě vozidla v modifikaci velitelsko-štábní. Jedno je určeno pro zprostředkování komunikace z místa velení, včetně zajištění připojení do armádní globální datové sítě a spojení s nadřazeným stupněm velení, případně s dalšími místy velení koaličních partnerů. Druhé vozidlo je určeno pro použití na záložním místě velení při případné změně místa velení.

„K tomuto vozidlu, které je umístěno u hlavního místa velení, patří pracoviště štábu, což je nafukovací stan, ve kterém jsou ještě další

technologie – počítače, tiskárny, projektory, zkrátka všechno, co štáb potřebuje, aby mohl plánovat a řídit bojovou operaci. My toto pracoviště štábu rozvineme, připojíme k vozidlu a s jeho pomocí se propojíme do dalších potřebných sítí, aby byl štáb spojen například s armádní globální datovou sítí, případně s dalšími místy," vysvětluje poručík Babáček.

Balistika i klimatizace

Všechny osádky těchto vozidel jsou čtyřčlenné. Řidič, velitel vozidla a dva operátoři. Spolupráce mezi všemi specializacemi je velmi úzká. Úkolem řidiče je dopravit vozidlo s osádkou na místo určení, velitel vozidla jednak komunikuje s nadřízeným prvkem i s osádkou vozidla a dva operátoři zajišťují technologie. Ve chvíli, kdy se vše vybuduje a nastaví, se pak už vozidlo udržuje v provozu tak, aby zajistilo spojení z místa velení po celou dobu nasazení.

„V terénu jsme za logistické podpory schopni působit po neomezenou dobu. Dva týdny, měsíc i déle. Proto je vybavení vozidla založeno i na teplotním komfortu. Je to samozřejmě příjemné pro osádku, ale nutností je to zejména pro dané technologie, které vyžadují stabilní teplotu. Je tam zabudováno filtroventilační zařízení proti chemickým útokům, což je i u vozidel Pandur standard, ale má i klimatizační jednotku. Hygienické podmínky jsou velmi kvalitní,“ konstatuje velitel spojovací čety. „Vozidlo funguje, dokud má pohonné prostředky, a jeho dozásobení provádí rota logistiky našeho praporu. Ta je schopna provést dozásobení a i během bojového nasazení logisticky dozásobit vozidla i osádku.“

Pokud vojáci působí ve větším prostoru, jedno vozidlo zajistí VKV rádiové spojení do okruhu přibližně 25 kilometrů v závislosti na terénu. Pokud by bylo potřeba, prostřednictvím dalšího vozidla lze tento dosah zvětšit.

Všechny spoje šifrované

„Vozidla nám nabízejí veškeré druhy spojení, které můžeme v armádě využívat. Satelitní, přes KV spojení až po VKV i UKV. Využíváme antény jak všesměrové, tak směrové, které využíváme například pro radioreléový spoj. S ohledem na elektronický boj přenášíme všechny spoje šifrované, což jsme dříve neměli,“ popisuje nové technologie poručík Josef Babáček. „Díky tomuto šifrování pak protivník není schopen tyto informace dostatečně rychle rozšifrovat a není schopný zjistit žádné informace v reálném čase. Technologie využívají takovou úroveň šifrování, že nepřítel by musel použít daleko složitější technologické prostředky a než by se k rozšifrovaným informacím dostal, byly by už pro něj zastaralé a tudíž bezcenné. Obě varianty nových Pandurů mají ve své výbavě také rušičku, což je jejich další výhodou. V případě potřeby můžeme naopak my vyrušit signály v okolí a vyčistit daný prostor.“

Pandur ve verzi velitelsko-štábní je součástí místa velení a zajišťuje spojení s nadřízenými i podřízenými prvky.

Nebezpečím pro řidiče je D1

„Výcvik na nových vozidlech začal ihned, jakmile osádky vozidel prošly sérií potřebných kurzů na obsluhu, přecházejí totiž na úplně novou technologii,“ říká velitel praporu podplukovník Stanislav Kočica. „Poté, co absolvovali kurzy, začali jsme s výcvikem, který se soustředí zejména na používání vozidel v terénu.“

Vozidla jsou oproti bojovým variantám těžší. Jejich hmotnost je 22,5 tuny. Způsobují to zejména technologie, přispívá k tomu i „trojková“ balistická ochrana včetně zesíleného podvozku.

„Řidiči na nových Pandurech jsou většinou zkušení, mají za sebou nejen jízdu v těžké technice, ale mají na svém kontě najeto mnohdy tisíce kilometrů. I oni prošli proškolením kurzem, protože v nových vozidlech jsou oproti bojovým Pandurům některé změny v ovládacím systému. V terénu si musí umět poradit za každého počasí i klimatických podmínek, musí odhadnout nebezpečné situace a samozřejmě, pokud se provádí přesun v koloně,

hlídají si bezpečnou vzdálenost od ostatních vozidel,“ říká instruktor přípravy řidičů velitelské roty 41. mechanizovaného praporu četař Jan Sedlák. „Přece jen je to vozidlo vážící přes dvacet tun, takže tomu odpovídá například i jeho delší brzdná dráha. Pro naše řidiče není problém terén, někdy i těžko přístupný, největším nebezpečím je kupodivu jízda po dálnici D1, kde se pohybují spolu s ostatními účastníky dálničního provozu. Setkáváme se někdy s bezohledností, kdy nám vozidla vjedou do kolony, ale i s tím, že si nás řidiči jedoucí v rychlejší pruhu například fotí mobilem. Ohrožují tím nejen nás, ale i všechny ostatní na silniční nebo dálniční komunikaci. I tyto zkušenosti máme a snažíme se co nejvíce tyto nebezpečné situace eliminovat. Jsou to cenné zkušenosti a styl bezpečné jízdy je pro naše řidiče alfou a omegou.“

Text a foto: Jana Deckerová a Jan Kouba

Jednotka Vojenské policie KAMBA čelila v Afghánistánu dvojímu nepříteli

Neviditelná hrozba

Jednotky Vojenské policie KAMBA zabezpečují ochranu zastupitelského úřadu České republiky v Kábulu a osobní ochranu členů diplomatické mise. Osmá jednotka této zahraniční operace byla jako první vystavena zvýšené zátěži – své poslání musela plnit za ztížených podmínek v důsledku opatření souvisejících s nákazou COVID-19.

V úterý 18. srpna přistál na letišti 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely armádní speciál, který zpět do vlasti dopravil účastníky afghánské mise Resolute Support. Byli mezi nimi i příslušníci 8. jednotky Vojenské policie (8. jVP) KAMBA, kteří v předcházejících dnech předali operační úkol jednotce deváté. „Už na konci přípravy do této mise bylo jasné, že neproběhne podle zaběhnutých pravidel. Věděli jsme, že kromě nebezpečí v podobě terorismu nás čeká nepřítel zvaný COVID-19,“ popisuje velitel 8. jVP major Ludvík Takacz. Na misi museli vojenští policisté vyrazit o 15 dní dříve. Důvodem byla jejich karanténa, která měla zajistit, že členové jednotky budou zdraví a schopni plnit operační úkol. „Z psychologického hlediska mohla být tato situace náročná zejména pro rodiny účastníků mise. Místo posledních společně strávených chvil před dlouhým odloučením uslyšeli pouhé: ahoj, já musím jít, říká psycholožka VP podplukovnice Naďa Koubová.

Silné promoření obyvatelstva

Po příletu do Kábulu čekalo jednotku liduprázdné letiště a tichá základna. Po

cestě na místo plnění úkolu, na českou ambasádu, nebylo vidět nic, jen prázdné ulice města a cedule s nápisem DANGER COVID-19. Po rozvolnění antivirových opatření kábulské vlády silně vzrostlo promoření obyvatelstva. Kromě standardně špatné bezpečnostní situace se najednou vojenští policisté museli vypořádat se zdravotními riziky, přidávala se zemětřesení o různých silách a částečně zastávali povinnosti místních zaměstnanců zastupitelského úřadu, kteří z hygienických důvodů měli na úřad zakázaný přístup.

Zvýšené nebezpečí

Mise Resolute Support zpřísnila v průběhu působení jednotky VP v Kábulu bezpečnostní opatření. Členové jednotky měli na vojenské základny pouze omezený přístup, čímž se výrazně zvýšila náročnost logistické podpory. S každou cestou mimo ambasádu byli navíc velvyslanec i členové ochranného týmu vystaveni zvýšenému nebezpečí nákazy COVID-19. Pozitivní nebyly ani zprávy z ostatních ambasád. Na některých z nich došlo po nakažení virem k úmrtí ochránců i člena diplomatického sboru. „Při silném psychickém vypětí se v kolektivu vždy prověří vztahy. S takovým tlakem se ale každý jedinec vyrovnává jinak, protože i vnímání stupně nebezpečí je u každého

různé. S 8. jVP jsem spolupracovala již při jejím výcviku, který byl poměrně tvrdý. Byli připraveni to zvládnout, a zvládli to,“ hodnotí situaci psycholožka VP.

Z Kábulu do Těchonína

Opatření proti COVID-19 jsou v resortu obrany nadále striktní, a proto po příletu zpět do České republiky nečekalo vojenské policisty uznalé přivítání velitele ani vřelá objetí od rodin. Z letadla vedla jejich cesta přímo do autobusu, který je odvezl do karantény specializované armádní infekční nemocnice v Těchoníně. „Všichni jsme v pořádku zpět. Karanténu ‚doma‘ už zvládneme lehce. Chtěl bych touto cestou poděkovat členům mé jednotky. Za náročných podmínek splnili operační úkol. Pracovali s neskutečným úsilím a nasazením. Nebylo to vždy lehké, ale zvládli to perfektně,“ vyhodnotil působení 8. jednotky VP její velitel major Takacz.

Text: npor. Nikola Hájková,
foto: npor. Nikola Hájková, archiv VP

Chytrá karanténa a armáda – Jak to začalo?

Když se v prosinci 2019 začalo v čínském městě Wu-chan šířit nové infekční onemocnění označené později jako COVID-19, nikoho ani ve snu nenapadlo, jakým způsobem tato infekce poznamená celý svět. V České republice byly první tři případy onemocnění COVID-19 prokázány 1. března letošního roku. O jedenáct dní později byl vyhlášen nouzový stav a za další tři dny byly uzavřeny státní hranice. Právě kontrola hranic byla prvním zapojením Armády České republiky (AČR) do boje s novým koronavirem, které pokračuje dodnes.

Vraťme se na začátek

V březnu, kdy se COVID-19 začal postupně šířit v ČR, již celý svět s hrůzou sledoval, jak epidemie nabírá na síle, postupně ničí zdravotní systém v Itálii a zanechává za sebou čím dál více obětí. Státní opatření omezující šíření nákazy byla zpočátku řízena Bezpečnostní radou státu. Dne 16. března byl ustanoven krizový štáb v čele s profesorem Romanem Prymulou,

bývalým vojenským epidemiologem. Jelikož počet případů onemocnění COVID-19 se den ode dne zvyšoval, narůstala obava, že by situace v ČR mohla kopírovat tragédii v Itálii. Bylo třeba zasáhnout a k tomu měla pomoci armáda. Po řadě jednání vlády České republiky byl 30. března zřízen Centrální řídicí tým COVID-19 (ČŘT) jako její dočasný poradní a řídicí orgán v otázkách řešení aktuální epidemiologické situace. Organizační jádro vytvořila armáda a předsedou se stal profesor Prymula. Cílem ČŘT bylo zajistit řízení a koordinaci opatření přijatých ČR k omezení šíření infekce COVID-19 a nastavit systém tzv. chytré karantény.

Řízením ČŘT byli pověřeni zástupce velitele Velitelství pro operace brigádní generál Petr Procházka a vedoucí oddělení systému velení a řízení při sekci plánování schopností sil MO plukovník Petr Šnajdárek. Od 23. března se začalo připravovat zázemí pro celý tým v kasárnách na Ruzyni. K zajištění řízení směnného provozu týmu byli dále určeni generálmajor Štefan Muránský, ředitel sekce logistiky MO, a brigádní generál Miloslav Lafek, zástupce ředitele sekce plánování schopností MO. Současně byly zřízeny čtyři pracovní

skupiny – operační, analytická, informační a IT.

Postupně začali být kontaktováni i další vybrání odborníci s požadovanou specializací napříč AČR. Jednalo se o specialisty na IT technologie a systémy řízení z 53. pluku průzkumu a elektronického boje i experty v oblasti analýzy dat a tvorby mapových podkladů sekce zpravodajského zabezpečení AČR. Dále byli kontaktováni odborníci z Vojenského geografického hydrometeorologického úřadu, specialisté na dekontaminaci z 31. pluku radiální, chemické a biologické ochrany, epidemiologové a lékaři s právníkou odborností z Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany a zdravotníci z Agentury vojenského zdravotnictví a logistiky.

Kromě zmíněných zástupců armády tým doplnili příslušníci Policie ČR, Hasičského záchranného sboru ČR, Státního zdravotního ústavu a dobrovolníci ze skupiny COVID19.cz, kteří měli na starost oblasti aplikací. Tým odstartovala činnost ČŘT a několikátýdenní nepřetržitě nasazení.

Vše se tvořilo za pochodu

„První dny na štábu byly velmi náročné. Teprve se tvořily schopnosti ČŘT a budoval se záměr řízení u zdravotní hrozby COVID-19 v rámci České republiky. Vše se plánovalo a vytvářelo za pochodu. Během nepřetržitého nasazení mnohdy nebyl čas se zastavit ani na jídlo a spalo se sotva pár hodin. Zpočátku bylo důležité, aby se nastavila spolupráce mezi jednotlivými členy týmu a vymezily se jejich úkoly. Během krátké doby vznikl funkční kolektiv, který naplno rozjel aktivitu ČŘT,“ komentuje hektické začátky projektu generál Procházka.

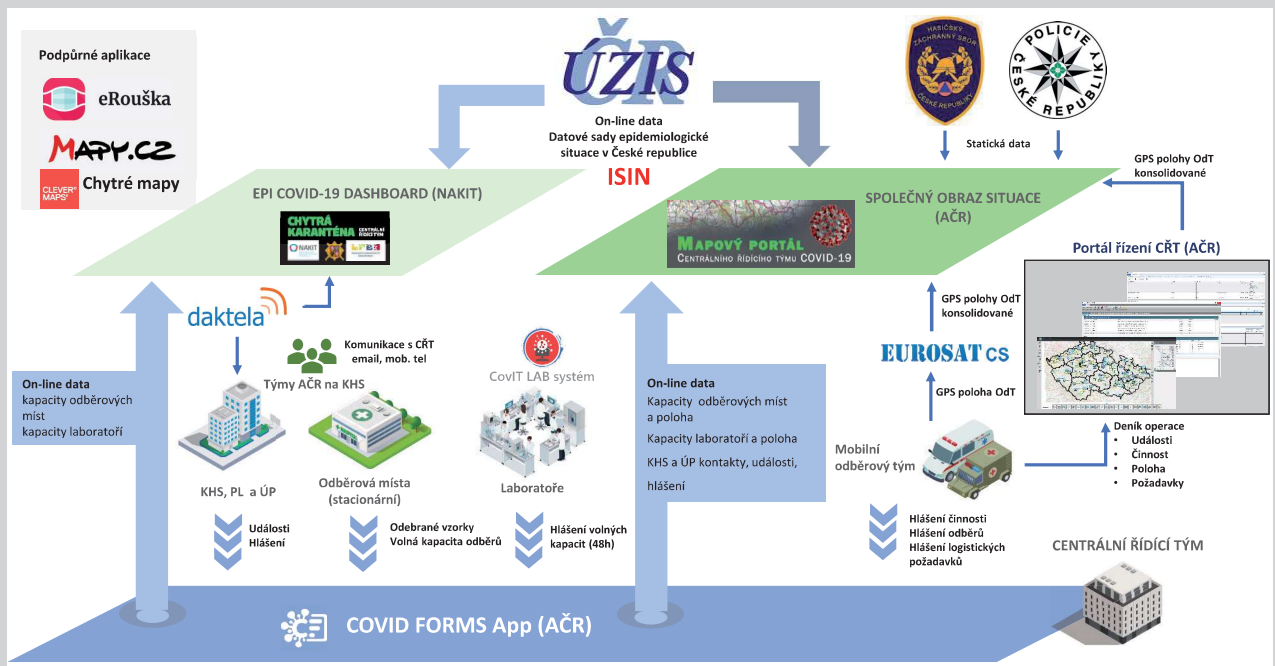
Základem činnosti ČŘT se stala zejména analýza epidemiologické situace nejen v ČR, ale i v okolních státech a vůbec ve světě. „Bez

Činnost mobilních odběrových týmů Armády ČR

Spolupráce AČR a HZS ČR

analýzy totiž nelze dělat cílená rozhodnutí a vydávat povely pro operační skupinu," vysvětluje plukovník Šnajdárek. Ta měla v ČRT neméně významnou roli, jelikož zabezpečovala činnost mobilních odběrových týmů nebo zapojení studentů Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany (FVZ). Celkem bylo vytvořeno 33 mobilních odběrových týmů, které sloužily jako podpora civilních odběrových míst a které byly dle potřeby rozmístěny ve všech krajích. Desítky vybraných studentů FVZ byly vyškoleny ve speciálním programu Daktela, který byl vytvořen pro jednotné trasování kontaktů. S pomocí tohoto programu studenti volali rizikovým kontaktům nakažených osob, aby pomohli odlehčit zaměstnancům hygienických stanic.

Co je to chytrá karanténa

Již od vzniku ČRT však bylo jasné, že zcela klíčové je nastavení funkčního systému označovaného jako chytrá karanténa. Jeho principem je co nejrychlejší vyhledání nakažených osob. K tomu je potřeba zajistit dostatečnou odběrovou a laboratorní kapacitu a hlavně co neefektivnější činnost hygienických stanic. Důležité je v co nejkratším čase vytrัสovat kontakty nemocných osob, které se mohly také nakazit. Cílem je zejména ochránit oslabené jedince, u kterých by nákaza mohla mít závažný průběh, udržet zdravotní systém v chodu a ideálně omezit šíření nákazy tak, aby nebylo třeba zavádět plošná opatření. V médiích byla chytrá karanténa prezentována jako využívání vzpomínkových map nebo aplikace eRouška. To jsou však pouze doplňkové nástroje. Chytrá karanténa je celý soubor softwarových a IT nástrojů vytvářejících situační přehled umožňující včasný zásah v případě potřeby.

Během pár týdnů se zapojení vojenských specialistů do řešení zdravotní hrozby v podobě nákazy COVID-19 stalo samozřejmostí, kterou veřejnost vnímá pozitivně. „Nejsme jen armáda bojovníků, ale i armáda odborníků,“ komentoval situaci tehdy generál Procházka. A to nejenom v systému velení a řízení, ale také v informačních technologiích. Činnost ČRT byla pod vedením armády ukončena vládním nařízením k 30. červnu a vytvořený systém byl postupně předáván Ministerstvu zdravotnictví. S ohledem na vývoj epidemiologické situace a nutnosti dokončení procesů řízení projektu chytré karantény však vláda rozhodla o opětovném zapojení armády do integrovaného řídicího týmu...

Pokračování v dalším čísle.

*Text: brig. gen. Petr Procházka,
plk. Petr Šnajdárek, npor. Petra Polcarová,
foto: archiv AČR*

Pomoc AČR v zařízeních sociálních služeb

Medici Fakulty vojenského zdravotnictví při pomoci KHS obvolávají rizikové kontakty

Druhý nejlepší výsledek z půlročního ženijního kurzu v Americe si dovezl nadporučík Jan Rejmont z Bechyně

Naučil se bourat zdi

Urban breaching – násilné vstupy do objektů

Naplánovat základnu na „zelené louce“ nebo se probourat skrz zeď do zastavěného prostoru – to byl jen malý zlomek toho, co se nadporučík Jan Rejmont naučil na ženijním kurzu určeném důstojníkům United States Marine Corps. Třináct účastníků, z toho pouze jeden Čech a Filipínek, strávilo téměř půl roku na vojenské základně Camp Lejeune v Severní Karolině.

„Kurz Combat Engineer Officer je určen nově narukovaným mariňákům kteří se tady mají naučit co nejvíc ze ženijní oblasti. Proto byla větší část věnovaná převážně přednáškám a následně pak testům. Až ke konci kurzu jsme si prošli i praxí,“ přibližuje zaměření kurzu náčelník skupiny bojové přípravy štábu 151. ženijního praporu nadporučík Rejmont.

Angličtina je základ

Základním předpokladem pro účast na tomto kurzu byla nejen ženijní odbornost, ale hlavně znalost anglického jazyka. Před nástupem musí každý cizinec projít testem ECL, který si pak zopakuje ještě jednou při příjezdu na základnu. „Důležité je také umět jazyk aktivně používat. Chvilku to trvalo, než jsem se do toho dostal, ale pak už to bylo bez problémů. Rozšířil jsem si slovní zásobu převážně z vojenské terminologie a dost mi to pomohlo se rozmluvit, protože tam ani jiná možnost nebyla.“

Bez plánování to nejde

Hlavním úkolem bylo pro místní lektory naučit své studenty plánovat. Ať už se jednalo o zřizování zátarasů nebo průchodů v zátarasech, překročení vodní překážky či vybudování základny tzv. na zelené louce. „Při plánování jsme museli myslet na všechno. Připravil celý harmonogram výstavby, nakreslit výkres.

Součástí základny je např. i úprava vody a zdroj energie, aby základna byla soběstačná,“ vysvětlil nadporučík Rejmont.

Důležité také bylo vše zpracovat do prezentace a tu pak přednést svému nadřízenému, v tomto případě přezkušujícímu lektorovi. „U nás se obvykle vytvářejí prezentace k dokladům veliteli pouze při větších cvičeních. V Americe je ale zvykem dělat prezentace při sebemenším vyvedení jednotky. Proto na přípravu a plánování dávali během kurzu velký důraz.“

Urban breaching

Podle nadporučíka Rejmonta byl každý probíraný předmět zajímavý, hlavně díky jiné technice a vybavení, které v USMC používají. Nejvíc se mu ale zamlouvaly trhací práce a urban breaching, neboli násilné vstupy do objektů. „Byla to pro mě úplná novinka. Jde o to, že pomocí výbušných prostředků se proniká skrz okna, dveře nebo zeď do předem určených objektů.“

Součástí kurzu bylo i přezkoušení MOS Specific Physical Standards, což je obdoba profesního přezkoušení zaměřená na ženijní odbornost. Skládalo se z netradičních disciplín jako např. vyrážení dveří beranidlem na čas, odsun raněného v kompletní taktické ústrojí, zdvih makety těžkého kulometu, běh s APOBS nebo s olympijskou osou o váze 45 kg.

Opatření COVID-19 v kurzu

Průběh kurzu ovlivnila i opatření kvůli nákaze COVID-19. „Museli jsme nosit roušky, hlavně v obchodech nebo v jídelně. V podstatě jsme za celou dobu kurzu neopustili základnu, vyjeli jsme ven snad jenom dvakrát. Všechno kvůli přísným hygienickým opatřením. Ale upřímně nás nic nenutilo opouštět základnu, protože tam bylo naprosto všechno, co jsme k životu potřebovali,“ doplnil nadporučík Rejmont.

Výstupem celého kurzu je certifikát „United States Marine Corps“ a hlavně cenné zkušenosti, které může nadporučík Rejmont při plánování výcviků 15. ženijního pluku do budoucna využít.

Text: kpt. Zuzana Králová,
foto: archiv npr. Jana Rejmonta

Nadporučík
Jan Rejmont
s certifikátem